

Son Dönüş

– Ümit Seyhan · 05 Ocak 2016

Kara bir buhran doldurmuş boşlukları,
İrinli bir yara sanki ,yerle gök arası.
Nasıl alınır?
Vicdansız, merhametin darası.
Hep sil baştan,hep sil baştan
Sarı ineği boğazlama kavgası ..

Mecâzların kökünden nedir böyle fışkıran?
Son bilmeceye uzanmak istesem,
Kıymık kıymık avuçlarım kan.
Yüreğim midir dallarda öylece kuruyan?
Yoksa,uyanmak mıdır bu?
Hayat denen kabustan..

Pişmanlığa katarak ârı
Sayamadım,gördüğüm cesetlerin
Ağızlarından savrulan dumanı.
Gerçekmiş o masal!
Artık herkese,haykırmanın zamanı
Hani ,dönüş için yollara atılan,
Ekmek kırıntıları var ya
Kapacağıını hesaba katmadan kuşları ..

Belki, "sanmak" vardı omuzlarımda.
Belki," yanmak"vardı hışımla yağın kar altında
Belki de Med-Cezir;lere olan sevdamdan
"Kanmak",vardı,feda ederek yeni yeni filizlenen
Tomurcukları...

Düş izleri yüzümde çizgi çizgi
Çok uyumuşum,uyuşturmak için sancıları.
Vakit mağrip ise,
Kuşanmalı pusatları,
İlahi, sebepsiz yere duyulur mu ?
Seherin hıçkırıkları..

Son takâta hâla
Bir iğne ile tutturulmuşsa
Sadâkat aşka.
Üstelik kalmışsa gözlerin arkanda
Dönerim sevgili,
Bakarsın,kar bile yağar sabaha.
Ama,bilmez misin?
Son dönüşler Allah'a

Ümit Seyhan